RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

nr. 100.976 van 21 november 2001
in de zaak A. 87.146/VII-19.569

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat P. MORTIAUX,
kantoor houdende te 1000 BRUSSEL,
Lemonnierlaan 69

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door

1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van XXX nationaliteit, op 6 oktober 1999 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 augustus 1999 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 2 februari 1999 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 24 augustrus 1999;

Gelet op het arrest nr. 89.050 van 20 juli 2000 waarbij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de genoemde bestreden beslissing wordt verworpen;

Gelet op de beschikking van 26 september 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op het administratief dossier;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van antwoord en wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 23 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op de kennisgeving van dit verslag aan de partijen en gelet op het verzoek tot voortzetting van de verzoekende partij teneinde te worden gehoord;

Gelet op de beschikking van 29 augustus 2001 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2001;

Gehoord het verslag van staatsraad E. BREWAEYS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. JADIN, die, loco advocaat P. MORTIAUX, verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur N. DUMONT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij, en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij kwam België binnen op 23 november 1998 en verklaarde zich op 24 november 1998 vluchteling.

1.2. Op 2 februari 1999 nam de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 20 augustus 1999 bevestigde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing als volgt:

> "Betrokkene werd verhoord op 23 maart 1999 op de zetel van het Commissaraat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de taal R. machtig is.
> Volgens betrokkenes verklaringen zou hij een XXX staatsburger zijn van de XXX orginie. Betrokkene zou in 1980 S. (XXX) verlaten hebben om professionele redenen. Hij zou naar M. (in R.) zijn gereisd om er te gaan werken in de bouwsector. Zijn neef zou er ook gewoond hebben. Betrokkene zou er een voorlopige propiska hebben gekregen tot midden 1997. Betrokkene zou er gedurende al die jaren illegaal hebben gewerkt als metselaar. In 1995 zou betrokkene problemen hebben gekend met de lokale etnische bevolkingsgroep (a. - moslims) omwille van zijn etnische afkomst. A. is een autonome republiek gelegen in de streek K. - M.. Betrokkene zou echter nooit klacht neergelegd hebben omdat er volgens hem ook 'a.' aanwezig zijn onder de politie. In datzelfde jaar 1995 zou betrokkene zijn paspoort (waarin zijn XXX staatsburgerschap vermeld stond) verloren hebben. Op 10 januari 1997 's avonds zou betrokkene op straat

door vijf a. zijn (aan-)gevallen. Ze zouden hem om geld hebben verzocht en hem gezegd hebben dat hij op hun grondgebied vertoefde en hij dan ook maar voor hen moest werken. Betrokkene zou vervolgens zijn geslagen met een glazen fles en zou zijn verwond aan het oog en de bil waarna betrokkene bewusteloos zou zijn geraakt. Een man zou hem naar het hospitaal hebben gebracht waar betrokkene na een vier uur durende operatie één maand zou gebleven zijn. Betrokkene zou in het hospitaal een verklaring hebben afgelegd aan de politie die een onderzoek zou gestart zijn. Betrokkene zou niet meer geïnformeerd hebben naar zijn klacht omdat hij op dat ogenblik niet over een propiska beschikte (nadien zou hij terug een tijdelijk(e) propiska hebben verkregen). Zijn neef zou dan in zijn plaats (januari 1997) naar de politie zijn gegaan. Deze laatste zou geantwoord hebben dat de zaak nog steeds lopende was. Betrokkene zou zelf niet meer naar de politie zijn gegaan. Tussen januari 1997 en oktober 1998 zou de situatie met de a. minder gespannen zijn geweest. Einde september 1998 zou betrokkenes neef twee tankwagens met benzine hebben gekocht met de bedoeling een handel op te zetten en de benzine te verkopen.

Groepjes a. zouden regelmatig om gratis benzine verzocht hebben. Zijn neef zou oorspronkelijk op dit verzoek zijn ingegaan om zo ruzie te vermijden. Op 29 oktober 1998 zouden een groep a. voor de vierde maal zijn teruggekomen om benzine. Zijn neef zou hem dit ditmaal geweigerd hebben. Betrokkene zou het bevel hebben gekregen bij de benzine te waken terwijl zijn neef onderhandelde met de groep. Plotseling zou er gevochten zijn en er zouden twee schoten gevallen zijn. Betrokkene zou zijn neef ter hulp zijn gesneld maar deze laatste bleek al dood te zijn. De groep a. zou ondertussen gevlucht zijn. Betrokkene zou noch de hulpdiensten, noch de politie hebben verwittigd omdat dit volgens hem geen zin had. Betrokkene zou naar huis zijn teruggekeerd. Zijn geld hebben genomen en dan naar een vriend zijn gegaan aan wie hij zijn verhaal zou gedaan hebben. Op 17 november 1998 verliet betrokkene samen met zijn vriend, Hova, Maikop, richting België, waar hij op dezelfde dag toekwam en op 24 november 1998 de status van vluchteling aanvroeg.

Betrokkene is in het bezit van een geboorteakte.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat betrokkene beweert over het XXX staatsburgerschap te beschikken. Zijn vrees dient in het kader van de Vluchtelingenconventie aldus aanschouwd te worden ten aanzien van XXX, land waar hij geen enkel probleem kende. Anderzijds dient te worden opgemerkt dat betrokkene over geen enkel paspoort beschikt en aan de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte kan getwijfeld worden. Zo vermeldt deze akte noch de geboorteplaats, noch de stad en het departement en is het opvallend dat de aanwezige stempels eerst werden aangebracht, alvorens de gegevens op de geboorteakte werden ingevuld. Alhoewel enerzijds betrokkene zelf beweert het XXX staatsburgerschap te bezitten doch anderzijds rekening dient gehouden te worden met hetgeen hierboven werd uiteengezet (in verband met paspoort en geboorteakte), lijkt het ook aangewezen de vrees te evalueren ten aanzien van het land van laatste wettelijk verblijf, namelijk Rusland (betrokkene verbleef tot midden 1997 legaal in Rusland).

Uit de informatie beschikbaar op het Commissariaat-generaal blijkt inderdaad dat er een autonome republiek d'A. bestaat die gelegen is in de regio K.-M. in de Russische federatie. Er wordt echter geen melding gemaakt van een systematische vervolging vanwege deze bevolkingsgroep op mensen van K. afkomst (bron : http://www.s..org/fmp2/coping.htm).

Bovendien blijkt nergens uit betrokkenes relaas dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Betrokkene beweerde in M. problemen te hebben gekend met de autochtone bevolkingsgroep (a.). De aangehaalde feiten getuigen echter niet van een systematische vervolging. Bovendien blijkt uit zijn relaas dat betrokkene na de feiten van 10 januari 1997 wel degelijk kon rekenen op de hulp van de plaatselijke politie. Er werd immers een onderzoek gevoerd naar zijn agressors maar betrokkene bleef nadien in gebreke zich verder te informeren naar de stand van zaken. Wat betreft de laatste problemen die betrokkene kende en die tenslotte aanleiding gaven tot zijn vertrek (moord op zijn neef) dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen enkele klacht neerlegde, en noch de politie noch de medische diensten verwittigde. Dit lijkt zeer eigenaardig aangezien het tenslotte om een moord ging gepleegd op zijn neef en hij de daders kende (waren reeds vier maal langsgeweest). Verder geeft betrokkene geen plausibele uitleg hoe het komt dat

hem sinds midden 1997 geen propiska meer werd gegeven terwijl hij die in het verleden volgens zijn verklaringen wel kreeg, zelfs toen hij reeds zijn paspoort had verloren.

Tenslotte zijn er ook een aantal tegenstrijdigheden aanwezig tussen zijn verklaringen voor de Dienst Vreemdelingenzaken en deze afgelegd op het Commissariaat-generaal waardoor de geloofwaardigheid van zijn relaas wordt ondermijnd en de ernst van de ingeroepen vrees voor vervolging in twijfel wordt getrokken. Zo verklaarde betrokkene tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij in 1995 zijn paspoort verloor en de autoriteiten hem niet meer konden inschrijven. Op het Commissariaat-generaal verklaarde betrokkene echter dat hij een voorlopige inschrijving kreeg tot half 1997. Alsook stelde hij op (de) Dienst Vreemdelingenzaken dat hij door de politie 10 tot 15 keer werd opgepakt, geslagen werd, een boete moest betalen en hij na één à twee dagen weer werd vrijgelaten, terwijl hij op het Commissariaat-generaal oorspronkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de R. autoriteiten en daarna verklaarde dat hij vanaf het ogenblik dat hij er illegaal verbleef (half 1997), werd aangehouden op straat, geslagen werd en ze hem zeiden dat hij de stad moest verlaten.

Uit wat voorafgaat kan er in zijnen hoofde dan ook niet besloten worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is, omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 2 februari 1999.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren";

2. Overwegende dat de tweede verwerende partij opwerpt dat huidig annulatieberoep te haren opzichte niet ontvankelijk is; dat zij in haar brief van 3 oktober 2001 verklaart afstand te doen van deze exceptie;

3.1 Overwegende dat de verzoekende partij een enig middel aanvoert dat als volgt is gesteld :

"Afgeleid uit de schending van de motivatieplicht en meer bepaald het artikel 62 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 en de artikelen 2 en 3 van de uitdrukkelijke motiveringswet van 29.7.91.

Doordat de tweede tegenpartij in de aangevochten beslissing oordeelt dat de aanvraag van verzoeker bedrieglijk en kennelijk ongegrond is omdat er niet besloten zou kunnen worden tot het bestaan van een vermoeden van gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie en dit op grond van een aantal 'tegenstrijdigheden', het feit dat er nergens uit zou blijken dat verzoeker slachtoffer zou geweest zijn van systematisch(e) vervolging en het feit dat in de informatie die de tweede tegenpartij geeft, geen melding gemaakt wordt van een systematische vervolging.

Terwijl verzoeker coherent en gedetailleerd gesteld heeft dat hij systematisch vervolgd werd en terwijl de aangehaalde tegenstrijdigheden niet weerstaan aan een grondig onderzoek van het dossier.

Eerste onderdeel

De tweede tegenpartij beweert ten eerste dat er 'aan de authenticiteitswaarde van de voorgelegde geboorteakte kan getwijfeld worden', terwijl de aangevoerde argumenten om deze vaststelling te gronden, ten eerste moeilijk te begrijpen zijn en bovendien niet pertinent zijn.

Hoe kan bepaald worden of de stempel dan wel de gegevens het eerst op de geboorteakte werden aangebracht?

Bovendien, is er ontstentenis van een afdoende uitdrukkelijke motivering wanneer de overheid alleen 'twijfels' uit over de gegevens die te beslissend zouden kunnen zijn voor het toekennen of het weigeren van de status van vluchteling (Raad van State n° 58.886 van 27/3/96).

Tweede onderdeel

De aangevochten beslissing oordeelt vooreerst dat er niet besloten kan worden tot vermoeden van een gegronde vrees voor vervolging omdat er in de informatie waarover de tweede tegenpartij beschikt geen melding gemaakt wordt van een systematische vervolging vanwege de r. bevolkingsgroep de mensen van K. afkomst in de republiek d'A..

Welnu, er moet ten eerste opgemerkt worden, dat de tweede tegenpartij zich maar op één enkele bron baseert om te oordelen de ingeroepen systematische vervolging niet de realiteit zou zijn.(sic)

Bovendien stelt die bron niet vast dat er geen systematische vervolging zou zijn van de K. bevolkingsgroep maar 'doet geen melding van' een dergelijke vervolging. Daaruit kan nochtans, zeker in dit stadium van de procedure, niet afgeleid worden dat het in de werkelijkheid niet zo is. Het is nochtans algemeen bekend dat de personen van k. oorsprong in R. slachtoffer zijn van ernstige discriminatie zowel vanwege de bevolking als vanwege de politie. Sinds de oorlog in T. in 1995 en de meest recente evenementen wordt deze tendens nog verstrekt.

Het ingeroepen argument kan niet de grond zijn om een aanvraag kennelijk ongegrond te verklaren.

Derde onderdeel

De tweede tegenpartij oordeelt vervolgens dat er 'nergens uit betrokkenes relaas zou blijken dat hij het slachtoffer zou zijn geweest van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie', terwijl verzoeker op een coherente en gedetailleerde wijze duidelijk gemaakt heeft dat hij vervolgd werd en dat hij hierbij niet kon rekenen op de verdediging van de overheid.

Er moet hierbij opgemerkt worden dat de tweede tegenpartij niet duidelijk maakt op grond waarvan ze deze opmerking maakt en op grond waarvan geoordeeld kan worden dat verzoeker in zijn relaas geen blijk zou geven van systematische vervolging.
De tweede tegenpartij schendt dus haar motivatieplicht door beweringen naar voor te brengen zonder enige uitleg of gegrondheid.

Er moet hierbij, ten eerste, rekening gehouden worden met het feit dat het vaststaat dat personen van k. oorsprong fel gediscrimineerd worden door de bevolking en de plaatselijke politie in R.. Het is dan ook met dit gegeven in achtergrond dat de gegronde vrees voor vervolging moet geëvalueerd worden.

Volgens de Vluchtelingenconventie is er sprake van 'systematische vervolging' wanneer 'de ondergane of gevreesde feiten voldoende ernstig zijn; of wel omdat zij een ernstige schending vormen van de mensenrechten, waaronder het recht op leven, recht op vrijheid en recht op lichamelijke integriteit, of wel omdat zij de persoon die ze heeft ondergaan, alle gegevens van de zaak in aanmerking genomen, duidelijk beletten zijn leven in het land van herkomst voort te zetten en indien ze berusten op een van de in artikel 1 A genoemde gronden : ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde groep, politieke overtuiging. (...)' (zie Gemeenschappelijk Standpunt Vluchtelingendefinitie, nr 4, geciteerd in D. Vanheule, 'Vluchtelingen, een overzicht', Mys en Breesch, 1998, p.25).

Welnu, de aangevochten beslissing maakt niet duidelijk waarom de feiten aangebracht door verzoeker -en waarvan de geloofwaardigheid op een niet overtuigende manier wordt in twijfel getrokken (zie hiervoor het vierde onderdeel)- niet onder deze definitie zouden vallen.

De ernstige problemen die verzoeker kende met de lokale bevolkingsgroep in A., die hebben geleid tot de moord van zijn neef, kunnen wel degelijk beschouwd worden als 'systematische vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie. Dit wordt door de aangevochten beslissing niet geldig weerlegt.

Het feit dat de tweede tegenpartij opwerpt, nl. dat verzoeker 'na de feiten van 10 januari 1997 wel degelijk kon rekenen op de hulp van de plaatselijke politie', omdat er 'immers een onderzoek werd gevoerd naar zijn agressors' en dat het verzoeker zou geweest zijn die 'in gebreke bleef om zich verder te informeren naar de stand van zaken'

is vooreerst onjuist en bewijst bovendien niet geldig dat de ingeroepen feiten niet zouden vallen onder de Vluchtelingenconventie.

Welnu, verzoeker heeft zelf nooit klacht neergelegd bij de politie (zie o.a. nota's van verhoor bij (de) tegenpartij p. 2).

Uit de nota's genomen tijdens het verhoor afgelegd voor de tweede tegenpartij blijkt duidelijk dat het zijn neef was die in 1997 klacht neerlegde en dat verzoeker ondervraagd werd. Volgens zijn neef die zich heeft ingelicht bij de politie, heeft het onderzoek tot niets geleid. Dit geeft dus blijk van het feit dat verzoeker niet kon rekenen op de hulp van de politie om zich te verdedigen.

Toen zijn neef werd vermoord, durfde verzoeker geen klacht neer te leggen, daar hij op dit moment illegaal was. Hij durfde zich niet meer bij de politie te begeven. Hij wist bovendien dat het, gezien zijn k. oorsprong, toch geen positief gevolg kon hebben. Zoals hij tijdens zijn verhoor al uitlegde, zitten er in de politie ook A..

Het is opmerkelijk dat in de aangevochten beslissing verschillende elementen worden opgehaald die verzoeker nochtans tijdens zijn verhoor heeft uitgelegd.

Wat er ook van zij, de tweede tegenpartij heeft niet op afdoende wijze gemotiveerd waarom de feiten die verzoeker aanbrengt als basis voor zijn asielaanvraag niet kunnen beschouwd worden als zijnde een 'systematische vervolging'. Daardoor schendt de tegenpartij haar motivatieplicht.

Vierde onderdeel

Verder verwijt de tweede tegenpartij verzoeker dat hij 'geen plausibele uitleg zou geven hoe het komt dat hem sinds midden 1997 geen propiska meer werd gegeven terwijl hij die in het verleden volgens zijn verklaringen wel kreeg, zelfs toen hij reeds zijn paspoort had verloren'.

Er moet vooreerst worden opgemerkt dat uit de beslissing niet duidelijk naar voor komt welk gevolg de tweede tegenpartij wenst te geven aan deze onjuiste opmerking en op welke manier dit zou kunnen leiden tot de vaststelling dat verzoekers aanvraag 'kennelijk ongegrond' zou zijn.

Er dient hieromtrent te worden opgemerkt dat hem tijdens zijn verhoor niet werd gevraagd waarom zijn voorlopige propiska in 1997 niet meer werd verlengd (zie hiervoor p. 1 van de nota's genomen tijdens het verhoor van de tweede tegenpartij). Indien de tegenpartij dit wenst te weten, moest dit op zijn minst aan verzoeker gevraagd worden.

De hoofdreden waarom zijn propiska in 1997 niet verlengd werd, was het feit dat hij geen bewijs kon aanbrengen van het feit dat hij in S. leefde.

Vijfde onderdeel

Verder probeert de tweede tegenpartij aan te tonen dat de twee tegenstrijdigheden de geloofwaardigheid van verzoekers relaas zouden ondermijnen.

Deze zogezegde tegenstrijdigheden weerstaan nochtans niet aan een grondig onderzoek van verzoekers verklaringen en zijn zeker niet van die aard dat ze het geheel van verzoekers relaas in het gedrang zouden brengen.

De eerste aangehaalde 'tegenstrijdigheid' betreft het feit dat verzoeker tijdens zijn verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken zou verklaard hebben dat 'hij in 1995 zijn paspoort verloor en de autoriteiten hem niet meer konden inschrijven' terwijl hij voor de tweede tegenpartij zou verklaard hebben dat 'hij een voorlopige inschrijving kreeg tot 1997'.

Welnu, hij heeft inderdaad in 1995 zijn paspoort verloren. Dit heeft hij tijdens zijn twee verhoren duidelijk uitgelegd ('paspoort rouge verloren in M.'). Hij verklaarde ook dat hij een tijdelijke propiska had tot in 1997, maar dat ze hem daarna niet meer hebben willen verlengen omdat hij geen bewijs kon voorleggen van het feit dat het in S. geleefd had.

Tijdens zijn onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken heeft verzoeker ook coherent verklaard dat hij in 1995 zijn paspoort verloren is. Hij voegde hier aan toe dat (dat) de autoriteiten van K. hem niet meer konden inschrijven. Dit betekent niet dat dit op hetzelfde moment, dus in 1995, gebeurde. In werkelijkheid was het maar in 1997 dat zijn propiska niet meer werd verlengd.

Dit is een foutieve interpretatie en een verkorting van hetgeen verzoeker in werkelijkheid verteld heeft.

Wat er ook van zijn, het gaat niet om een verklaring die aan de basis ligt van verzoekers asielaanvraag en het kan dus hoe dan ook niet leiden tot het in gedrang brengen van het geheel van verzoekers relaas.

De tweede 'tegenstrijdigheid' betreft het feit dat hij zou gesteld hebben op de Dienst Vreemdelingenzaken 'dat hij door de politie 10 tot 15 keer opgepakt, geslagen werd, een boete moest betalen en hij na één of twee dagen weer werd vrijgelaten', terwijl hij voor de eerste tegenpartij 'oorspronkelijk verklaarde nooit problemen te hebben gekend met de R. autoriteiten en daarna verklaarde dat hij vanaf het ogenblik dat hij er illegaal verbleef (half 1997) werd aangehouden op straat, geslagen eraf en ze hem zeiden dat hij de stad moest verlaten'.

Welnu, in werkelijkheid gaat het hier niet om een tegenstrijdigheid maar wel om een gelijklopende verklaring. Verzoeker had inderdaad, toen hij nog een propiska had, geen noemenswaardige problemen met de politie. Maar eens hij illegaal verbleef, werd hij verschillende keer gearresteerd en geslagen door de politie. Hij verklaarde dat gedurende zijn twee verhoren en men kan dus niet verstaan waarom de eerste tegenpartij oordeelt dat verzoeker zich hieromtrent zou tegengesproken hebben. Hij heeft dit misschien wat verschillend(e) uitgelegd maar dit neemt niet weg dat het wel om coherente verklaringen gaat.

Wanneer hij verklaart dat hij geen problemen kende met de russiche autoriteit spreekt hij daar over de problemen die hij had sinds 1995. Op dat moment had hij enkel problemen met de bevolking. Het is maar eens hij illegaal verbleef dat hij daarom problemen kreeg.

Er kan dus besloten worden dat de tegenpartijen dus hun motiveringsplicht hebben geschonden door verzoekers asielaanvraag 'bedrieglijk en kennelijk ongegrond' te verklaren zonder geldig te motiveren waarom de aangehaalde feiten niet zouden vallen onder de definitie van 'systematische vervolgingen', terwijl op z'n minst duidelijk vaststaat dat de personen van k. oorsprong in dit gebied slachtoffer zijn van discriminatie en door op grond van zogezegde tegenstrijdigheden die niet op onbetwistbare wijze het geheel van verzoekers relaas in het gedrang brengen, de geloofwaardigheid van verzoekers relaas in twijfel te trekken.";

3.2. Overwegende dat artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepalen dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die beogen rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuurden of voor een ander bestuur, uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd; dat in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moeten worden vermeld die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze afdoende moeten zijn;

3.3 Overwegende dat, wat het eerste onderdeel betreft, de commissaris-generaal twijfelt aan de authenticiteit van de voorgelegde geboorteakte en dienaangaande overweegt dat de voorgelegde geboorteakte "noch de geboorteplaats, noch de stad en het departement (vermeldt)" en dat "de aanwezige stempels eerst werden aangebracht, alvorens de gegevens op de geboorteakte werden ingevuld"; dat de redenen waarom de commissaris-generaal twijfelt aan de autenticiteitswaarde aldus zeer duidelijk in de bestreden beslissing zijn weergegeven en bovendien pertinent lijken ten aanzien van die twijfel; dat uit de neergelegde vertaling van de geboorteakte het tegendeel niet blijkt en dat het wel degelijk mogelijk lijkt te zijn te bepalen of op een document eerst stempels en dan pas vermeldingen zijn aangebracht of omgekeerd; dat de commissaris-generaal in het kader van een zorgvuldige feitenvinding rekening houdt met alle door de verzoekende partij verschafte gegevens om de ontvankelijkheid van de aanvraag te beoordelen; dat de bestreden beslissing op grond van een

geheel van motieven besluit dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk en kennelijk ongegrond is; dat de twijfel omtrent de authenticiteit van de geboorteakte slechts één van die motieven uitmaakt; dat het eerste onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.4. Overwegende dat, wat het tweede onderdeel betreft, de bestreden beslissing overweegt dat uit de informatie beschikbaar op het commissariaat-generaal, er inderdaad een autonome republiek d'A. bestaat die gelegen is in de regio K.-M. in de R. federatie en er geen melding wordt gemaakt van een systematische vervolging vanwege deze bevolkingsgroep op mensen van K. afkomst, daarbij verwijzend naar een internet-bron; dat de bestreden beslissing daarbij inderdaad naar één enkele bron verwijst die geen melding maakt van dergelijke vervolgingen; dat de door de verzoekende partij daartegen aangevoerde bezwaren zeer algemeen zijn en niet van aard lijken aan te tonen dat de commissaris-generaal, door zich te baseren op vermelde informatie, niet tot die vaststelling kon komen; dat het tweede onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.5. Overwegende dat, wat het derde onderdeel betreft, de commissaris-generaal in de bestreden beslissing van oordeel is dat uit het relaas van de verzoekende partij nergens blijkt dat deze het slachtoffer zou zijn geweest van systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, omdat de door haar aangehaalde feiten met betrekking tot de problemen die zij zou hebben gehad met de autochtone bevolkingsgroep in M. niet getuigen van een systematische vervolging, omdat zij na de feiten van 10 januari 1997 wel degelijk kon rekenen op de hulp van de plaatselijke politie, aangezien er een onderzoek gevoerd werd naar de agressors maar de verzoekende partij nadien in gebreke bleef zich verder te informeren naar de stand van zaken en omdat zij na de moord op haar neef geen enkele klacht neerlegde en noch de politie, noch de medische diensten verwittigde, alhoewel zij de daders kende; dat de bestreden beslissing zodoende de motieven aangeeft waarop zij steunt; dat de verzoekende partij in dit onderdeel geen gegevens aanbrengt die tot het besluit zouden kunnen leiden dat die vaststellingen door de commissaris-generaal onterecht zouden zijn gebeurd en door onwettigheid zouden zijn aangetast; dat het derde onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.6. Overwegende dat, wat het vierde onderdeel betreft, de bestreden beslissing overweegt dat "betrokkene geen plausibele uitleg (geeft) hoe het komt dat hem sinds midden 1997 geen propiska meer werd gegeven terwijl hij die in het verleden volgens zijn verklaringen wel kreeg, zelfs toen hij reeds zijn paspoort had verloren"; dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in dit middel voorhoudt, haar tijdens het interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 23 maart 1999 wel naar de reden werd gevraagd waarom haar propiska niet verlengd werd, doch dat zij daarvoor kennelijk geen reden kon opgeven, maar er zich toe beperkte te zeggen dat de paspoortendienst sinds midden 1997 haar voorlopige propiska niet meer wilde verlengen (pp. 1-2 van de nota's genomen tijdens het interview); dat de commissaris-generaal bijgevolg tot voormeld oordeel kon komen; dat het vierde onderdeel van het middel niet gegrond is;

3.7. Overwegende dat, wat het vijfde onderdeel betreft, uit het dossier blijkt dat de verzoekende partij tijdens haar verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat zij in 1995 haar paspoort verloor en de autoriteiten van K. haar niet meer konden inschrijven terwijl zij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij haar paspoort in 1995 verloor en dat zij een voorlopige propiska kreeg en dat ze haar midden 1997 geen propiska meer wilden geven; dat de verklaringen van de verzoekende partij correct lijken weergegeven te zijn; dat de verzoekende partij zulks niet met concrete elementen lijkt te weerleggen en er evenmin in slaagt aan te tonen dat haar verklaringen verkeerd zouden zijn geïnterpreteerd; dat op grond van de stukken van het administratief dossier kan vastgesteld worden dat de verzoekende partij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat de politie haar in 1997 begon lastig te vallen, dat zij ongeveer 10 à 15 keer werd opgepakt, dat zij een boete moest betalen, dat zij telkens werd geslagen en na 1 à 2 dagen weer vrijgelaten, dat zij daarentegen op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij geen problemen had met de R. autoriteiten en dat zij later tijdens hetzelfde interview, na er opnieuw uitdrukkelijk naar te zijn gevraagd, verklaarde dat zij problemen had met de politie vanaf het moment dat zij illegaal was, dat ze haar aanhielden op straat, dat zij werd geslagen en dat haar werd gezegd dat zij de stad moest verlaten; dat de bestreden beslissing de achtereenvolgende verklaringen van de verzoekende partij correct lijkt weer te geven en daaruit redelijkerwijs kon concluderen dat die verklaringen tegenstrijdig zijn; dat het vijfde onderdeel evenmin gegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat derhalve het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op veertienduizend frank, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op eenentwintig november tweeduizend en één, door

de HH. E. BREWAEYS, wnd. kamervoorzitter,
staatsraad,

L. JOLIE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

L. JOLIE. **E. BREWAEYS.**